

Клемянок (Страшынская) Ала Леанідаўна

Нарадзілася 6 кастрычніка 1961 года ў г. Маладзечна Мінскай вобласці. Паэтэса, журналістка. Член СПБ. У 1979г. закончыла сярэдняю школу №3 г.Маладзечна, а ў 1985г. - факультэт журналістыкі Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта. Працавала на радыёзаводзе “Спадарожнік”, у дзіцячай бібліятэцы, карэспандэнтам шматтыражнай газеты “Приборостроитель» МЗСПВ, рэдактарам газеты Маладзечанскага гарсавета “Наш дзень”. З 1995 года жыве ў г. Смаргоні Гродзенскай вобласці, працуе загадчыкам аддзела культуры, маралі і права мясцовай беларускай газеты “Светлы шлях”.

Друкавацца пачала з 1977 года ў мясцовай маладзечанскай газеце і ў рэспубліканскай прэсе. Вершы змяшчаліся ў часопісах “Маладосць”, “Польмя”, “Куфэрак Віленшчыны”, штотыднёвіку “Літаратура і мастацтва”, зборніках паэзіі. Выдала дзве кніжкі вершаў “Яны не ведалі мяне” (Маладзечна, 1999г.), “Бывай, Альба Рутэнія” (Гродна, 2007г.).

Ала КЛЕМЯНОК

Усе пайшлі.

Усе за небакраем.

За той мяжой, адкуль няма вяртання.

Усе, хто сведкай быў майго адчаю,

хто ў змрок ператварыў маё світанне.

Усе пайшлі.

Мне не лягчэй нікольні.

Зласлівасці няма,

як і спатолі.

**І месяц апельсінаваю долькай
не зваліцца ў далоні мне ніколі.**

Каханне будзе чыстым,

ранак – светлым,

і нехта, абдымаючы за плечы,

мне скажа:

- У разгары тваё лета,

а ты - пра халады, а ты – пра вечнасць.

ЭЦЮД

Карункавая туя пад акном
шляхетна ветру лапкі падстаўляе
і пацалункі ветліва прымае,
і свеціцца бурштынавым святлом.
Глядзіць праз шыбу погляд-малахіт,
з вясёлым промнем сонечным гуляе,
і пад усходні аднагучны хіт
мяне на поўнач думкамі вяртае.

ПЛЯЖНАЕ

Найвялікшае глупства людское –
апраўданні пачуццям шукаць
і за ўсё, што душы дарагое,
то расплаты, то помсты чакаць.
Распранаемся мы максімальна,
А душу закідалі рыззём,
Столькі гутарак, слоў – мінімальна,
мы не дыхам, не жывём.
У кватэрах душных глытаем
разам з пылам дурное віно
і ў спакоі душэўным шукаем
цень таго, што змарнела даўно.
Даражэй нам камфорт сардэчны
за высокі душэўны ўздым.
Ах, як хочацца жыць табе вечна
і заўсёды быць маладым!
Мне ж такой перспектывы не трэба,
я і вечнасць аддам і спакой
за таго, хто пакліча ў неба,
дасць памацаць зоркі рукой.

ПРОСТА СЛОВЫ

Проста словы злятаюць з вуснаў,
калыхаюць гукі паветра,
словы могуць быць спевам і хрустам,
джалам вострым і лёгкім ветрам.
Можна словамі улагодзіць,
прыпыніць ці натхніць на подзвіг.
Як шкада, што сэнс слоў не даходзіць
да таго, хто ўвесь час карагодзіць.

В.К.

Мой мілы доктар,
ты мне прабач,
што для душы маёй –
ты толькі ўрач,
што для цябе
я – пацыент складаны,

непрадказальны
і не разгаданы.
Цяжар праблем
вакол мяне, як дым,
мне развітацца
так няпроста з ім.
Сказаў ты :
- Выкінь лекі за акно,
не дапамогуць лекі
усё адно,
павер вадзе, паветру
і агню,
аддай начы спакой,
а радасць дню.
Сказаў і знік. Я за табой
пад дождж,
мяне хапаў за ногі
мокры хвошч,
маланкамі шыпелі сотні хмар,
я ад залевы не хавала твар.
Я не змагалася,
я проста за табой
ішла сцяжынкай вузкай
і крутой.
Я так удзячна небу, што цябе
яно паслала выпадкова мне.

КАРАЛІНА-БУГАС – АДЭСА

Ах, пані Караліна –
звычайная жанчына,
што ёй высакапарнасць
узнёслая радкоў?
І што ёй боль душэўны
апальнага паэта?
Яна – ільвіца свету,
спадкаемка вякоў!
Ёй геніяльны творца
душу аддаў да донца,
пісаў такія вершы,
што закіпала кроў.
Другі бядак-выгнаннік
з наднёманскага краю,
дайшоўшы да адчаю,
дарыў букеты слоў.
Ды што ёй словы тыя,
яны хоць залатыя,
за іх палац не купіш
на беразе марскім,
на шыю не павесіш
брыльянтавай бразготкай,
а вершы для какоткі –
нібы кальяна дым.

У горадзе паўднёвым
у свой прыезд чарговы
з табой мы напаткалі
з глыбокай даўніны
абрысы-напамінкі
пра сонечных паэтаў,
яны жывуць дагэтуль,
святло нясуць у сны.

АДЭСА. «ГАМБРЫНУС»

1.

“...и не читайте до обеда
советских газет.”

М. Булгаков.

Не чытаю газет аніякіх,
у “Гамбрынуса” Сашку слухаю,
гукі скрыпкі яго так мякка
зачароўваюць дзіўнай скрухаю.
На габрэйскі манер
грае скрыпачка
у падвальчыку на Дзерыбасаўскай,
і нябачнай тонкай нітачкай
лёсы злучаны адной вязанкай.
І не важна, чый прашчур пад ветразем
плыў праз мора ці стэпам ішоў сюды,
не знайсці іх адбіткаў на беразе,
пыл стагоддзяў занёс іх сляды.
Піва ў кубку, бы хваля пенная
з неспакойнага мора Чорнага,
тут жывуць яшчэ цені геніяў,
тут бываюць асобы зорныя.
Падміргне марачку залётнаму
адэсітачка чарнабровая,
прыгадае бяседа “ўлётная”
самавітага добрага бровара.
У паўзмроку падвальным прымроіцца
мне мінулых стагоддзяў раскоша,
і часова душа супакоіцца,
і забудзецца крыўда можа.

2.

“...о пивной «Гамбринус» в Одессе
сегодня только вспоминают.”

(“С.Б.”, 21.08.08)

А можа мне прыснілася ўсё гэта:
адэскае спякотлівае лета,
“Гамбрынуса” скрыпічныя напевы,
начнога брызу цёплыя павевы,
грай ветразяў пад самым небасхілам,
і дотык рук пяшчотных цёплы, мілы,

Адама знак і Аляксандру помнік,
на прыступках Пацёмкінскай паломнік,
шум на Прывозе, ціш у катакомбах,
палёт дэльфінаў, квецень руж у ромбах,
Дзюк Рышэльє галантны, самавіты,
высокі бераг зеленню спавіты.
Няўжо ўсё, што пела, ззяла, грала,
усё, што так душу маю кранала,
і нават ты, мой рыцар яснавокі, -
мой сон, маіх галюцынацый крокі?..
Далоняй хвалі мора змые смецце,
а ў нашых сэрцах вечна застанецца
над Дзерыбасаўскай спеў скрыпачкі душэўны
і мора шум то ветлівы, то гнеўны.

Стары Булгакаў, безумоўна ведаў:
праглядваць прэсу шкодна
да абеду.

РАДЗІМА ЁСЦЬ

Радзіма ёсць,
а Бацькаўшчына дзе?
Дзе мой пасаг,
што прадзеда збіралі?
У радасці, маркоце і бядзе,
як пацеркі нанізвалі ў каралі,
у спадчыну па лапіку зямлі
са стужачкамі рэк,
вянцом азёраў.
Дзе сёння тыя выганы, палі?
Вятры чужыя там гудуць з дакорам.
Усё чужое, і чужая я,
не гаспадыня я ва ўласнай хаце,
і песня на вяселлі не мая
гучыць, і не мае палаці.
Чужыя людзі знялі абразы,
пад корань сад і гай, і лес пасеклі,
іх п'яныя гучалі галасы,
як быццам стогны грэшнікаў у пекле.
...Не звар'яцела, страціўшы пасаг,
схавала я ў душы яго палову,
як найкаштоўны кладзезь,
як мой сцяг –
жывыя вобразы матулінага слова.

РЭФЛЕКСІ

Няма добра і зла,
вышэйшая ёсць сутнасць,

ёсць ісціна
або яе адсутнасць.
Яшчэ ёсць я і ты –
дзве паралелі свету,
я ведаю: ты тут,
мне не здаецца гэта.
А ісціна ў тым,
што Млечны шлях бясконцы,
на ім мільярды зор
і міліёны сонцаў.
Але няма адной,
маленькай нашай зоркі,
для кожнага свая
скацілася з пагорка.
Што мне дабро ці зло!
Вышэйшая ёсць сутнасць –
твой паралельны свет
і ў ім мая адсутнасць.

ДА ЯЎГЕНА

А нас з табою дождж злучыў тады,
і быў ты, як заўжды, без парасона,
па сцежачцы бліскучай ад вады
мы беглі і глыталі пах азона.
А дождж мацнеў, рваў вецер парасон,
маланкамі шпурляліся нябёсы,
распачынаўся мой чароўны сон,
струменьчыкі змывалі з твару слёзы.
Чароўную сімфонію вясны
ігралі ліўні. Раптам зніклі ноты,
нам засталіся, як адбіткі, сны,
і сум, і непазбежнасць адзіноты.

Маленькі прынец наведваецца ў сны
да тых, хто ў сэрцы захаваў маленства,
хто памятае водары вясны
і восені цудоўнае майстэрства.
Маленькі прынец – вяртанне дабрыні,
у шэры дзень – празрыстая вясёлка,
шэпт зорак у нябеснай вышыні,
калядны падарунак каля ёлкі.
Не адштурхні яго, а прытулі,
няхай наіўны ён, затое шчыры...
Мігцяць над намі зоркі-матылі,
а душы птушкамі ляцяць у вырай.

Мядовы няктар задарма прападае,
калі цераз край перапоўнены соты.
І толькі любові зашмат не бывае,
як сэнсу ў жыцці,

як у кветках пяшчоты.

Скупы на пачуцці сябе зберагае
ад болю сардэчнага, ад хваляванняў;
жыццё праятае і ён заўважае:
набыткі яго – толькі тлен,
толькі здані.

КАЛЯДНАЙ НОЧКАЙ

Каляднай ночкаю

малюся за дзяцей,
прашу у Госпада для іх
спагады, ласкі,
каб захінуў іх
ад бязвер'я і страсцей,
каб убярог
ад злога духа пасткі.

Каляднай ночкаю

малюся за цябе –
мая матулька –
светлы мой прытулак,
я знаю:
молішся начамі за мяне,
пакуль ты ёсць –
ёсць для мяне ратунак.

Каляднай ночкаю

малюся за сяброў,
таго, хто сябрам быў,
я не ўшчуваю,
бо веру –
мы сустрэнемся ізноў,
зноў свае песні
з імі праспяваем.

Каляднай ночкай

не чакаю дзіва я,
усё, чаго хачу –
пакуль са мною.

Хай будзе воля,
Госпадзі, твая!

Дай сіл ісці
дарогаю зямною.